

Kedves Gyerekek!

Folytassuk a Jób könyve 9. részének tanulmányozásával sorozatunkat.

„Ekkor megszólalt Jób, és ezt mondta: Igaz, tudom, hogy így van: hogy is lehetne igaza az embernek Istennel szemben? Ha kedve támadna vele perbe szállni ezer kérdés közül egyre sem tudna válaszolni. Bölcs szívű és hatalmas erejű ő: ki tudna ellene szegülve épségben maradni? Hegyeket mozdít el, és nem tudják, hogy ő forgatta föl haragjában. Kimozdítja helyéből a földet, oszlopai is belerendülnek. Ha parancsol a napnak, nem ragyog fel, és pecséttel zárja le a csillagokat. Egymaga feszítette ki az eget, lépdel a tenger hullámhegyein. Ő alkotta a Nagy Medvét és a Kaszáscsillagot, a Fiastyúkot és a Dél csillagait. Hatalmas dolgokat művel kikutathatatlanul, csodás dolgokat megszámlálhatatlanul. Elvonul fölöttem, de nem látom, elsuhan, de nem veszem észre. Ha elragad valamit, ki akadályozhatja meg? Ki mondhatja neki: Mit teszel? Isten nem fogja vissza haragját, meghunyászkodnak előtte Rahab segítői is. Hát én, hogy felelhetnék meg neki, hogy találhatnék megfelelő szavakat ellene? Ha igazam volna, sem ellenkezhetnék vele; mint bírámhoz, könyörögnöm kellene. Ha kiáltanék és válaszolna, akkor sem hinném, hogy figyel hangomra. Hiszen viharral kerget engem, ok nélkül szaporítja sebeimet. Nem hagyja, hogy lélegzethez jussak, keserűséggel tölt el engem. Az erőszakra azt mondja: Nálam nincs erősebb! A törvénykezésre pedig: Ki merne bevádolni engem? Ha igazam lenne is, bűnösnek mondana szája, ha feddhetetlen lennék is hamisnak tartana. Feddhetetlen vagyok! Nem törődöm magammal, megvetem az életemet. Már úgymint mindegy, kimondom tehát: Véget vet feddhetetlennek és bűnösnek egyaránt. Ha ostora hirtelen megöl valakit, ő csak gúnyolódik az ártatlan kétségbeesésén. Bűnös ember kezébe jut az ország, elfedi a bírák arcát. Ki teszi ezt, ha nem ő? Napjaim gyorsabbak a futárnál, elszaladnak, nem látnak semmi jót. Elsuhannak, mint a sáscsónak, vagy, ahogy a sas lecsap a zsákmányára. Ha ezt mondom: El akarom felejteni panaszomat, vidámra akarom változtatni arcomat, megborzadok sok fájdalommban. Tudom, hogy nem tartasz ártatlannak. Ha tehát bűnös vagyok, minek fárasszam magam hiába? Ha hóban mosakodnám is, ha lúggal tisztítanám is kezemet, akkor is sárba taszítasz, még ruháim is utálnának engem. Mert ő nem ember, mint én, akinek azt felelhetném: Vigyük bíró elé a vitánkat! Nincs is köztünk döntőbíró, aki mindkettőnkre rátehetné a kezét. Ha levenné rólam vessejét és rettentése nem ijesztene, akkor beszélnék, és nem félnék tőle, hiszen erre magamtól semmi okom sincsen.”

Jób válaszát olvashattuk itt Bildád barátja beszédére. Az első felolvasott versekben elismeri Isten bölcsességét, hatalmát és a saját kicsinységét. Hogyan is lehetne neki igaza egy ilyen Istennel szemben? Erről Pál apostol is beszél a Római levelében (3,10), hogy: „Nincs igaz (megigazult) egy sem.” vagy „Nincs bölcsesség, és nincs értelem, és nincs tanács az Úr ellen.” Péld.21,30. Egy ember sem tudna válaszolni Isten ezer kérdése közül egyetlenre sem. A természetből veszi a példákat, hogy milyen hatalmas Ura ő ennek a világmindenségnek. Hegyeket mozdít el, parancsol a napnak, csillagoknak. Gondoljatok bele, milyen sok és súlyos földrengés volt az utóbbi években is. Ezeket is Isten tartja a kezében. Emlékezhetek arra is, amikor Isten leszállt a Sínai hegyre, füstölgött, rengett az egész és egyre erősödő trombita hangja hallatszott. Egész Izráel népe és Mózes is megijedt, félt és remegett a hatalmas Istentől. De ez a fajta Istenfélelem nem volt maradandó, mert amíg Mózes a hegyen volt aranyborjút készítették maguknak és azt imádták Isten helyett. Jób ezután az égre emeli tekintetét és felsorol egy néhány csillagképet is, pl. Nagy Medve, Kaszáscsillag, Fiastyúk. Jób nagyon bölcs, okos ember volt, csillagászati ismeretekkel is rendelkezett. Ti is biztosan láttátok már, főleg augusztusban a gyönyörű nyári égboltot a megszámlálhatatlan sok csillaggal. És az egészben az a legérthetlenebb számunkra, hogy Isten név szerint ismeri ezt a csillagtengert. Egy hitetlen ember, aki őszintén elgondolkodik ennek láttán, fel kell, hogy merüljön benne: ez mind magától jött létre? Ezek a szabályos csillagképek, csak úgy kialakultak maguktól, spontán? Ennyi szabályosan elhelyezkedő csillag lehetetlen, hogy magától így rendeződjön, hiszen ha mondjuk csak úgy, találomra szétszórtok egy marék golyót, nem valószínű, hogy sok szabályos alakzatot fel tudtok fedezni az elrendeződésükben. Általában, ha magára hagyunk valamit, az nem a rendezettség irányában alakul, hanem a leromlás felé. Ha egy épületet elhagynak az is egyre romosabb lesz. Tehát Isten a rend Istene az egész világmindenség ezt bizonyítja. A bolygók, a föld mozgása szép rendet mutat, egy bölcs Teremtőről beszél, és Jób is erről tesz bizonyosságot.

Jóbnál nagyon nagy érzelmi kilengéseket tapasztalhatunk, ebben a részben, ami úgy gondolom nem is csoda, főleg azok után, amiken átment. Egyik percben Isten bölcsességéről, hatalmáról, mindenhatóságáról beszél, a másikban kérdőre, felelősségre vonja. Ezt jó, ha figyelembe veszitek, hogy minden hívő embert két teljesen ellentétes természet jellemez. Ott van a régi bűnös természet, amiben születünk, de ott van a Jézus Krisztusi új természet is. Ezek harcolnak egymás ellen. Az egész életünk tulajdonképp egy ilyen harc, ha átadjuk életünket neki. A mi felelősségünk, hogy a régit tartsuk halálban, ne annak engedjünk. Pl. aki önző, és kap valami finomságot, feljön benne, hogy azt ne ossza meg mással, de ne engedjen ennek a kísértésnek. Vagy, ha valaki hirtelen haragú, amikor felgerjed, rögtön tudjon azon uralkodni. Az Úr adjon nektek is értő szívet, reá figyelést, hogy neki engedjétek a mindennapokban.

Amen